

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 stycznia 2021r.,

w sprawie **M. R.**

oskarżonego o czyn z art. 217§1 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 9 października 2020r., sygn. akt VI Ka (...), uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Z. z dnia 2 marca 2020r., sygn. akt II K (...)

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił:

- 1) oddalić skargę,
- 2) obciążyć oskarżonego M. R. kosztami sądowymi postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Skarga obrońcy oskarżonego nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również,

że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy uznał, że sprawa została rozpoznana przez Sąd I instancji z naruszeniem przepisu art. 42§1 k.p.k. Zarzuty w tej przestrzeni zostały przez Sąd Odwoławczy wyinterpretowane z treści osobistej apelacji oskarżyciela prywatnego.

Bezsprzecznie, daleko idące wątpliwości musi budzić postawa sędziego przewodniczącego rozprawie w Sądzie I instancji, która najpierw składa oświadczenie o tym, że pozostaje w bliskich związkach towarzyskich z ówczesną oskarżycielką prywatną J.H. (sprawa II K (...)), a następnie, odnośnie tego samego zdarzenia, lecz w innej konfiguracji stron, bierze udział w jej rozpoznaniu. Zauważyć należy tu, że art. 41§1 k.p.k. wskazuje na „**okoliczność**” tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego, nie zaś o znajomości jednej ze stron procesu.

Dostrzegając taką okoliczność w jej konsekwencji Sąd Odwoławczy słusznie uznał potrzebę uchylenia wyroku Sądu I instancji, wynikającą z konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości. Postępując w ten sposób Sąd Okręgowy nie naruszył dyspozycji art. 539a§3 k.p.k.

Skarga obrony oparta została jednak na przesłance z art. 439§1 pkt 9 k.p.k. – skarżący wskazał, że postępowanie w sprawie powinno być umorzone z powodu przedawnienia karalności czynu. W ocenie obrońcy oskarżyciel dowiedział się o osobie sprawcy w dniu zdarzenia to jest 23 marca 2016 r. i w oparciu o tę datę winien być ustalony termin do wniesienia prywatnego aktu oskarżenia. Rzecz jednak w tym, że jak wynika z zeznań Z. S. poznał on tożsamość sprawcy dopiero jesienią 2016 r., a Sąd Odwoławczy przyjął, iż oskarżyciel wiedział o osobie sprawcy najpóźniej w dniu 27 maja 2016 r., a zatem, składając prywatny akt oskarżenia w dniu 5 kwietnia 2017 r. uczynił to z zachowaniem ustawowego, rocznego terminu do dokonania tej czynności.

Nie ma zatem możliwości uwzględnienia skargi obrony i przyjęcia innej daty upływu terminu przedawnienia bez dokonania w tym zakresie odmiennych ustaleń faktycznych niż te, które poczynił Sąd Odwoławczy. Ustalenia te wszak, jak wskazał sam skarżący, wymagałyby przeprowadzenia odrębnego postępowania dowodowego, to zaś jest niedopuszczalne w postępowaniu skargowym. Argumenty te natomiast może przedstawić obrona w ponowionym postępowaniu instancyjnym.

W tej sytuacji skarga nie mogła być uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.